

13 Δεκεμβρίου 2016

Αγάπη και Ζωή

/ Γενικά Θέματα

“Μητέρα με παιδί”, Γιώργος Ιακωβίδης

Σ' αγαπώ! Μια λέξη που εκφράζει τον πόθο για βαθύτερη σχέση, που φανερώνει το βάθος των αισθημάτων, που ζωοποιεί αυτόν που το λέει. Γιατί χωρίς ν' αγαπάς δεν ζεις!

Όμως και μια λέξη που θέλουμε ν' ακούσουμε και πιο πολύ να τη νιώσουμε. Γιατί χωρίς αγάπη από τους γύρω σου πώς θα μπορέσεις να ζήσεις;

Και όμως ο Χριστός, ως ο Θεός της Αγάπης, μας ζητά ν' αγαπούμε αντί να μας αγαπούν, να δίνουμε αντί να παίρνουμε, να πεθαίνουμε για να ζήσει ο αδελφός αντί να ζητούμε να πεθαίνει για να ζήσουμε εμείς.

Η εποχή μας, μεταξύ των άλλων, χαρακτηρίζεται και από την έντονη ανάγκη των ανθρώπων ν' αγαπηθούν. Όχι πως δεν χαροποιεί η αγάπη των άλλων και πως είναι λάθος να τη θέλουμε, αλλά ξέρουμε πως η αναζήτηση ή η απαίτησή της προκαλεί προβλήματα και σε μας και στους άλλους.

Το παιδί εξαρτά την επιβίωσή του από τους μεγαλύτερους. Για να ζήσει, βιολογικά και ψυχικά, χρειάζεται το ενδιαφέρον των γονιών του. Χωρίς αυτό ή ανάλογα με αυτό είναι και η ανάπτυξή του. Όσο μεγαλώνει η εξάρτηση αυτή μειώνεται, ώστε να σταματήσει τελείως, αφού το πρόσωπο θα κληθεί να γίνει για άλλους γονιός και θα εξαρτώνται τα παιδιά του από αυτόν.

Ξέρουμε, βέβαια, πως η σωματική ηλικία δεν συμβαδίζει πάντα με την πνευματική ανάπτυξη. Γι' αυτό μπορούμε να δούμε ανθρώπους μεγάλους στην ηλικία που ακόμα εξαρτώνται συναισθηματικά από τους γονιούς τους. Η σύγχυση και η αφύσικη συμπεριφορά είναι προφανής.

Έτσι, θα λέγαμε ότι όσο εξαρτούμε την εσωτερική μας ηρεμία και ισορροπία από την αγάπη, το ενδιαφέρον και τη σημασία των γύρω μας, τόσο θα δείχνουμε πως δεν έχουμε ακόμα μεγαλώσει όσο θα έπρεπε, με ό,τι συνεπάγεται αυτό.

Ενώ, όσο αγαπούμε χωρίς να περιμένουμε να μας αγαπήσουν, όσο δίνουμε χωρίς να περιμένουμε να πάρουμε, τόσο θα βρισκόμαστε στη θέση της πνευματικής ωριμότητας και θα έχουμε εσωτερική πληρότητα.

Το Ευαγγέλιο, που δεν είναι θεωρίες ούτε, βέβαια, αρνείται τη ζωή αυτή για χάρη της άλλης, μας μαθαίνει τον τρόπο να ολοκληρωνόμαστε ως πρόσωπα αγαπώντας ο ένας τον άλλο όπως μας αγαπά ο Θεός, προσλαμβάνοντας τη ζωή ο ένας του άλλου όπως προσέλαβε τη δική μας ο Χριστός. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζεται η χάρις του Θεού και η δική μας προσπάθεια να νικήσουμε τη φιλαυτία μας που μας κρατεί δεμένους. Μια προσπάθεια δύσκολη και λεπτή που απαιτεί έμπειρο καθοδηγητή. Τότε αληθινά ολοκληρωνόμαστε, δηλαδή σωζόμαστε και ζούμε τη χαρά της Βασιλείας από τον νυν αιώνα βαδίζοντας προς τον μέλλοντα με τη βεβαιότητα ότι θα συναντήσουμε την όντως Αγάπη και μαζί Του όσους έζησαν με αγάπη.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com